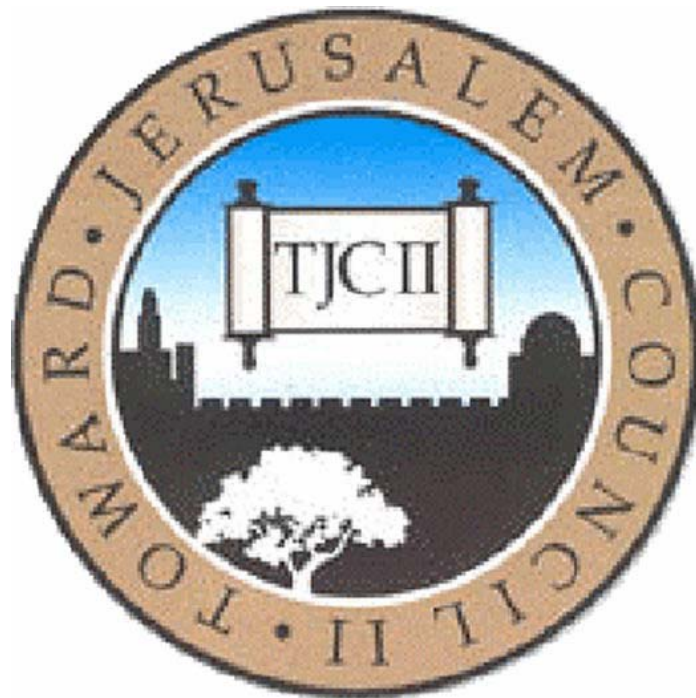

Op Weg Naar het 2e Concilie van Jeruzalem

De Visie en het Verhaal

Peter Hocken

TOELICHTING BIJ DE INTERNETVERSIE MEI 2006

De Nederlandse vertaling van dit oorspronkelijk Engelse boekje is in 2005 gepubliceerd. Hierdoor konden veel mensen in Nederland en Vlaanderen voor het eerst kennismaken met Toward Jerusalem Council II. Met hulp van de mensen die er zo bij betrokken raakten kon aan verbeteringen in de vertaling worden gewerkt. Een losse bijlage met de belangrijkste verbeteringen en toelichtingen werd vastgesteld door de Nationale Coördinator van TJCII Nederland. Het concept werd 21 maart 2006 geleverd door de theologische werkgroep van TJCII-Nederland.

In deze internetversie *mei 2006* zijn de verbeteringen in de tekst verwerkt.

Copyright © 2002 [2nd edition, 2004]
Op Weg naar het 2e Concilie van Jeruzalem
Oorspronkelijke titel: Toward Jerusalem Council II
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze publicatie mag worden gereproduceerd,
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt,
in enige vorm of op enigerlei wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën,
opnamen of op enige manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
Korte passages mogen voor recensies worden aangehaald.

Aanhalingen uit de Schrift in de Nederlandse versie zijn genomen uit de
Nieuwe Bijbel Vertaling van 2004.

Inhoudsopgave

Toelichting bij de Nederlandse vertaling van 2005	4
Inleiding: De Visie	5
Voorwoord bij de tweede editie	6
Hoofdstuk 1	7
De oorspronkelijke visie.....	7
Hoofdstuk 2	10
Het ontstaan van het initiatief.....	10
Hoofdstuk 3	15
Een effectievere structuur voor het initiatief.....	15
Hoofdstuk 4	18
Een directe oproep aan alle kerken en bewegingen	18
Bijlage A	22
Op Weg Naar het 2e Concilie van Jeruzalem	22
Oorspronkelijke verklaring	22
Bijlage B.....	25
Op Weg Naar het 2e Concilie van Jeruzalem	25
Het antwoord van de niet-Joden.....	25
Bijlage C.....	26
Op Weg Naar het 2e Concilie van Jeruzalem	26
De Visie.....	26
Adressen.....	27

Toelichting bij de Nederlandse vertaling van 2005

CONCILIE

In de naam 'Op weg Naar het 2e Concilie van Jeruzalem', roept het woord *concilie* in Joodse oren ook negatieve associaties op door de anti-Joodse uitspraken van verschillende concilies in de kerkgeschiedenis. De bijeenkomst in Handelingen 15 ('Het 1e concilie van Jeruzalem') wordt door rooms-katholieken meestal *concilie* genoemd terwijl protestanten eerder spreken van *apostelconvent*. In de Engelse naam 'Toward Jerusalem Council II' wordt het woord *council* gebruikt. Een andere vertaling zou zijn: *Op weg naar de 2e "Vergadering van Jeruzalem"*. De toekomstige kerkvergadering in Jeruzalem moet in ieder geval voldoende gezag hebben om eerdere concilie-uitspraken te kunnen herroepen.

JEWISH EXPRESSION(S)

Een buitengewoon belangrijke uitdrukking in de Engelse brochure is *Jewish expression of the Church*. Deze term is gekozen vanuit de overtuiging dat er maar één lichaam van de Messias/Christus (één Kerk) is, dat uit een Joods en een niet-Joods deel bestaat. Het Joodse deel heeft een Joodse beleving / vorm / manier / wijze van kerkzijn binnen dat Lichaam. *Jewish expression of the Church / Jewish expression of the Body of Messiah* is in deze brochure vertaald met: *Joodse beleving, Joodse vorm, Joodse manier en Joodse wijze*. De uitdrukkingen *Kerk uit de volkeren (Ecclesia ex gentibus)* en *Kerk van de Besnijdenis (Ecclesia ex judaeis)* werden in oktober 2000 nog wel gebruikt (zie bijlage B) maar later niet meer, omdat er bezwaren aan kleven.

JOODSE KERK: soms wordt in de engelse tekst en dus ook in de vertaling van de brochure de uitdrukking *Joodse Kerk* gebruikt. Door de kerkgeschiedenis heeft het begrip 'kerk' voor Joden een bijzonder negatieve lading gekregen. Messiasbelijdende Joden kunnen er daarom problemen mee hebben aangeduid te worden als de Joodse Kerk.

GELOVIGEN UIT DE HEIDENEN: UIT DE NIET-JODEN, UIT DE VOLKEN

Vaak staat er: de niet-Joden. In het Engels staat hier *gentiles*. Dat betekent *volken* (Hebreeuws: *gojiem*, Grieks: *hoi etnoi*). De Joodse schrijvers van de Bijbel bedoelden met dat woord *alle andere volken*. Naast elkaar heb je het Joodse volk en *de andere volken*. In de Nederlandse Bijbelvertalingen wordt hier vaak het woord *heidenen* gebruikt. *Gojiem, gentiles* zijn dus *heidenen*. Maar omdat het woord *heidenen* in het Nederlands ook een andere betekenis heeft (ongodsdienstig of onbehouwen) is in dit boekje het woord *gentiles* steeds vertaald met *niet-Joden*.

MESSIAANS

Messianic Jewish Movement is in deze brochure vertaald met *Messiaans-Joodse Beweging* en *Messianic Jews* met *Messiasbelijdende Joden*. Met Messias wordt steeds Jezus bedoeld.

Inleiding: De Visie

“Op Weg Naar het 2e Concilie van Jeruzalem” (TJC-II) is op de allereerste plaats een visie. Het is een visie die het stempel van de Heilige Geest draagt. Het is een visie voor de Kerk, in overeenstemming met het hart van de Vader, gekocht door het bloed van Zijn Zoon. Het is een visie voor de genezing van de oudste wond van de Kerk. De visie voor de eenheid van Jood en niet-Jood in het Lichaam van Jezus, de Messias van Israël ¹⁾.

Dit is de visie die door de apostel Paulus aan de Kerk werd onderwezen in de brief aan de Efeziërs. “Maar nu bent u, die eens ver weg was, in Christus Jezus dichterbij gekomen, door zijn bloed. Want Hij is onze vrede, Hij die met Zijn dood de twee werelden één heeft gemaakt, de muur van vijandschap ertussen heeft afgebroken en de wet met Zijn geboden en voorschriften buiten werking gesteld, om uit die twee in Zichzelf één nieuwe mens te scheppen. Zo bracht Hij vrede en verzoende Hij door het kruis beide in één lichaam met God, door in Zijn lichaam de vijandschap te doden.” (Ef. 2: 13-16).

Bij het begin van de Kerk, op de dag van Pinksteren, bestond deze visie nog niet. In die tijd waren allen die gedoopt werden Joden. Pas met de zending onder de niet-Joden, goedgekeurd door het eerste concilie van Jeruzalem in Handelingen 15, werd deze visie een realiteit. Maar het hield geen stand. Van volledig Joods werd de Kerk in feite volledig niet-Joods, doordat het Joodse bekeerlingen niet langer werd toegestaan als Jood in Jezus te geloven. Zij werden verplicht hun Joodse identiteit en alle Joodse gebruiken op te geven. Op dit punt waren de Kerk en de Synagoge het met elkaar eens: Je kon niet joods zijn en in Jezus geloven.

De TJC-II visie is: de eenheid herstellen van Jood en niet-Jood in het Lichaam van de Messias zonder dat zij hun identiteit verliezen, net zoals een man en een vrouw één worden, zonder op te houden man en vrouw te zijn. Deze visie is niet zomaar een droom. Het gaat om het opnieuw naar voren komen van de Messiaans-Joodse Beweging, die op een Joodse manier uitdrukking geeft aan de manier van geloven in Jezus van Nazareth, die Messiasbelijdende Joden als Jesjoea kennen. Opnieuw bestaat er een Joodse partner binnen het mysterie van de Kerk, met wie de niet-Joden kunnen spreken, bidden, en naar de Heer luisteren. Er is een Joodse partner met wie we binnen het éne Lichaam verzoend moeten worden.

Dit boekje legt het ontstaan van de TJC-II visie uit, hoe deze zich in de beginjaren heeft ontwikkeld en gereageerd op de worstelingen, waar zij doorheen is gegaan. TJC-II is meer een visie dan dat het een programma is. De organisatie, de bijeenkomsten en de praktische initiatieven hebben alleen zin als zij tot de verwezenlijking van deze visie leiden. “Aanvaard elkaar daarom ter ere van God, zoals Christus u heeft aanvaard.” (Rom. 15: 7).

Oktober 2002

¹⁾ In dit boekje wordt de uitdrukking "Lichaam van de Messias" vaak gebruikt waar christenen zouden spreken over het "Lichaam van Christus". De enige reden hiervoor is om de joodse gevoelswaarde van de nieuwtestamentische term Christos weer zichtbaar laten worden. De oorspronkelijk joodse klank van dit woord is verloren gegaan in het proces van vervreemding van de joodse wortels van de kant van de niet-Joodse gelovigen.

Voorwoord bij de tweede editie

De eerste editie van dit boekje kwam uit in 2002. Sinds die tijd is het een belangrijk hulpmiddel voor de visie van “Op Weg Naar het 2e Concilie van Jeruzalem” geworden. De meest intense discussies over dit boekje vonden in Jeruzalem plaats. Het werd al gauw duidelijk dat – om diverse redenen - een herziene editie nodig was. Ten eerste, om mogelijke misverstanden ten aanzien van de bedoelingen van de erkenning door de niet-Joden te corrigeren. Ten tweede, om enkele indrukken te corrigeren die op pagina 29 van het oorspronkelijke boekje waren weergegeven, door zorgvuldig verwoorde verwijzing naar het land Israël en de stad Jeruzalem toe te voegen. Ten derde, door de volledige aandacht te herstellen op de visie van Marty Waldman van wederzijdse verzoening tussen Joodse en niet-Joodse gelovigen in Jezus. Dit was in de eerste editie op de achtergrond geraakt, door de nadruk te leggen op de aanvaarding door niet-Joodse gelovigen van de Joodse beleving van de Kerk.

De wisselwerking tussen het uitvoerend comité van TJC-II en verscheidene Messiasbelijdende Joodse broeders in Jeruzalem heeft niet alleen geleid tot verbetering van dit boekje, maar ook tot verheldering en bevordering van de TJC-II visie. Dit was opnieuw een teken van de leiding van de Heilige Geest voor dit initiatief en een duidelijke verdieping binnen het verzoeningsproces tussen alle betrokkenen.

December 2003

Hoofdstuk 1

De oorspronkelijke visie

In de zomer van 1995 was Marty Waldman, de leider van de Baruch HaShem Gemeente in Dallas in Texas, een boodschap aan het voorbereiden die gebracht zou worden tijdens de jaarlijkse conferentie van de Union of Messianic Jewish Congregations (Vereniging van Messiaans-Joodse Gemeenten), waarvan hij toen president was. Terwijl hij bad, werd het woord in Handelingen 15 met betrekking tot de vergadering van de (Joodse) apostelen en oudsten in Jeruzalem op een nieuwe manier aan hem geopenbaard. Als Messiasbelijdende Jood was Marty Waldman ervan overtuigd, dat de Messiaans-Joodse Beweging de opstanding van de Joodse Kerk van de eerste generaties na de uitstorting van de Heilige Geest op de dag van Pinksteren vertegenwoordigt. Het woord dat de Heer in Marty's hart legde, betrof het verlangen van de Heer naar de volledige verzoening van Joodse en niet-Joodse gelovigen in Jesjoea (Jezus).

Het hart van de visie is dat er op een dag een tweede Concilie van Jeruzalem zal komen. Het tweede Concilie zal het tegenovergestelde zijn van het eerste Concilie, dat in Handelingen 15 wordt beschreven. Bij het eerste Concilie waren alle leiders, die daaraan deelnamen, Joods (de apostelen en de oudsten, vers 6). Zij besloten over de voorwaarden van toelating van de niet-Joodse gelovigen heel mild te zijn, door aan de niet-Joden geen onnodige lasten op te leggen: "In overeenstemming met de heilige Geest hebben wij namelijk besloten u geen andere verplichtingen op te leggen dan wat strikt noodzakelijk is." (Handelingen 15: 28).

In Marty Waldmans visie zal het tweede Concilie een bijeenkomst zijn van zowel Joden als niet-Joden, die binnen het Lichaam van Jezus de Messias elkaar volkomen aanvaarden. In zo'n bijeenkomst zullen de niet-Joodse leiders de Joodse gelovigen in Jezus (Jesjoea), persoonlijk en gezamenlijk, erkennen als een wezenlijk deel van de Kerk, die met recht de oudste broer vertegenwoordigen, welke de eerste plaats inneemt. (Rom. 1: 16). Vanaf de 4^e eeuw na Christus, als het niet al eerder was, had de christelijke kerk, tenminste in het Romeinse Rijk, de Joodse gelovigen in Jezus, de Zoon van God, niet toegestaan uitdrukking te geven aan hun Joodse identiteit en werden alle vormen van Joodse gebruiken verboden.

In deze visie zou de verzoening van Joodse en niet-Joodse gelovigen niet alleen een aanvaarding van elkaar betekenen, maar ook een erkenning door de niet-Joden van de rechtmatige plaats die de Joden toekomt. Het zou eerbewijs betekenen in plaats van minachting en nederigheid in plaats van hoogmoed. De jongere broer zou de oudste broer, de eerstgeborene, moeten eren. De niet-Joden zouden aandacht moeten schenken aan de waarschuwing van Paulus: "Dan moet u zich niet boven de takken verheffen. Als u dat doet, moet u goed bedenken dat niet u de wortel draagt, maar de wortel u." (Rom. 11: 18). Een dusdanig herstel van de Joodse gelovige op zijn rechtmatige plaats zou hem in staat stellen de door God gegeven roeping van het Joodse volk, om een zegen voor de naties te zijn, te hervinden.

Gedurende de laatste eeuw is er van de zijde van veel Messiasbelijdende Joden een groeiend verlangen geweest naar herstel van de gemeenschappelijke Joodse beleving van de Kerk. Met de opkomst en de verbreiding van de Messiaans-Joodse Beweging vanaf 1967, is er een toenemend aantal Messiaans-Joodse gemeenten over de hele wereld gekomen (vooral in de Verenigde Staten, Israël, de Oekraïne en in Rusland)²⁾. Veel Messiasbelijdende Joden voelen echter dat zij in een soort "niemandland" leven tussen de Joodse mensen aan de ene kant, en de christelijke kerken aan de andere kant, terwijl zij geloven dat zij de brug zijn die deze twee verenigt. De orthodoxe Joden beschouwen hen als verraders, mensen die in werkelijkheid christen zijn, maar zich als Jood vermommen, om op die manier meer Joden van hun oorspronkelijke geloof weg te lokken. De kerken die zich bewust zijn van de Messiasbelijdende Joden, vragen zich af waarom zij niet domweg "normale christenen" kunnen

²⁾ Zie het tweede boekje in deze serie over de Messiaans-Joodse Beweging, geschreven door Dr. Daniel C. Juster.

worden. Deze kerken zien de Joodse beleving als een opnieuw opkomen van neigingen tot “Judaïsering” (bewering dat niet-Joden niet behouden kunnen worden in Jesjoea, tenzij zij zich bekeren tot het Jodendom, inclusief alle wetten en gebruiken) binnen de Kerk.

Het opnieuw verschijnen van een uitgesproken Joodse beleving van kerkzijn vraagt om een reactie van alle kerken: een antwoord op de vraag: “Wie zeggen jullie dat wij zijn?” De visie van Marty Waldman vóóronderstelt dat het niet-Joodse antwoord op deze vraag net zoveel gevoeligheid vereist voor de Heilige Geest, als het Joodse antwoord aan de niet-Joden tijdens het eerste Concilie van Jeruzalem. Tijdens het eerste Concilie van Jeruzalem erkenden de Joodse apostelen en oudsten de echtheid van het geloof van de niet-Joodse bekeerlingen, maar verlangden niet van hen dat zij Jood zouden worden. Tijdens het tweede Concilie van Jeruzalem, zullen de niet-Joodse leiders de echtheid moeten erkennen van het geloof van de Joodse volgelingen van Jesjoea en hun gemeenten, en vervolgens alle pogingen afwijzen om hen niet-Joodse gelovigen te laten worden.

Bevestiging en ondersteuning

Marty Waldman zocht advies en raad bij andere christelijke leiders. Onder degenen die hij raadpleegde was zijn vriend en collega in de Union of Messiah Congregation, Dr. Daniël C. Juster, toen seniorpastor van Beth (Huis van) Messiah Congregation in Rockville in Maryland. De visie van een tweede Concilie van Jeruzalem vond diepe weerklank in Dan Juster. Als een van de wetenschappelijke docenten van de Messiaanse beweging, was hij zich ervan bewust dat de kerken het nodig hadden de “weer tot leven gekomen Kerk” van de Messiasbelijdende Joden te erkennen.

Een jaar of twee voordat Marty Waldman zijn visie ontving, was Dan Juster bij een bijeenkomst geweest van leiders over verzoening tussen zwart en blank in Gettysburg in Pennsylvania, waar John Dawson sprak. Dawson, oorspronkelijk afkomstig uit Nieuw Zeeland en al vele jaren een internationaal leider bij Jeugd met een Opdracht, had in de negentiger jaren zijn bediening geconcentreerd op het verzoenen van groepen die met elkaar in conflict zijn, in het bijzonder etnische conflicten. Met dit doel had hij de International Reconciliation Coalition (ICR) (Internationaal VerzoeningsVerbond) opgericht, gevestigd in Ventura in Californië, als een instrument om gemakkelijker contacten te leggen tussen degenen die op het gebied van verzoening werkzaam zijn. Na de boodschap van Dawson nam Juster hem apart en zei, “Als jij klaar bent, zijn wij klaar.” “Wat bedoel je?” vroeg Dawson. “Het is de 50ste Verjaardag van de bevrijding van Auschwitz”, was zijn vreemde antwoord, daaraan toevoegend: “Weet je van de eerste scheuring in de kerkgeschiedenis? Was het niet de scheiding tussen Joden en niet-Joden aan het einde van de eerste eeuw?” Als gevolg van deze bijeenkomst begreep John Dawson dat zijn bediening van verzoening gebaseerd moest zijn op de fundamentele verzoening van Joden en niet-Joden in het ene Lichaam van Christus de Messias, die teruggaat naar de eerste verzoening volbracht door het bloed van Jezus aan het Kruis.

De vorming van een Stuurgroep

Marty Waldmans eerdere gesprekken maakten duidelijk dat voor de voortgang van de visie het bijeenkomen van een groep leiders nodig was. Voor een visie van verzoening tussen Joden en niet-Joden binnen het ene Lichaam van de Messias was het noodzakelijk dat het bestuur evenredig bestond uit Messiasbelijdende Joodse leiders en leiders van de niet-Joods christelijke wereld. Besloten werd dat het zeven Joden en zeven niet-Joden zouden zijn met twee voorzitters: een Joodse (Waldman) en een niet-Joodse (Dawson).

Aangezien het doel van de visie van “Op Weg Naar het 2e Concilie van Jeruzalem” de wederzijdse verzoening van Joden en niet-Joden binnen het ene Lichaam is, was het duidelijk dat de visie geen voortgang zou kunnen vinden zonder de steun van de Messiaans-Joodse Beweging over de hele wereld, zowel in Israël als in de Diaspora. In de Verenigde Staten bestond al vijftien jaar verdeeldheid en spanning binnen de Messiaanse beweging tussen de twee belangrijkste Messiaanse organisaties, de Messianic Jewish Alliance of America (MJJA) en de Union of Messianic Jewish Congregations (UMJC). Aan de verdeeldheid kwam in 1994 een einde door een publiekelijke verzoening van de leiders tijdens de jaarlijkse conferenties van deze twee organisaties. Deze daad van verzoening binnen de Amerikaans-Messiaanse beweging maakte de visie van Waldman mogelijk. Het maakte duidelijk dat het voor de visie ook belangrijk was in de Stuurgroep de steun te hebben van beide organisaties en vertegenwoordigers van beide. De eerste vijf Messiaans-Joodse leden van de Stuurgroep uit de

Verenigde Staten waren: Marty Waldman, Dan Juster en D. R. van de Union of Messianic Jewish Congregations en David Chernoff en Bob Cohen van de Messianic Jewish Alliance of America.

Voor de Stuurgroep was ook vertegenwoordiging uit Israël nodig. Hoewel de Messiaans-Joodse Beweging getalsmatig in de Verenigde Staten het sterkst is, ligt haar hart op vele manieren in Israël en Jeruzalem. Dit is vanwege de plaats van “het land” en “de stad van de grote koning”³⁾ in het Joodse geloof. Veel Messiasbelijdende Joden zien de opkomst van Messiaans-Joodse Beweging in feite als een geestelijke vrucht en het logische gevolg van de hereniging van Jeruzalem tijdens de Zesdaagse oorlog van Juni 1967. Vervolgens werd besloten Ilan Zamir als lid van de stuurgroep uit te nodigen, die toentertijd voorzitter was van de Messianic Jewish Alliance of Israel en voorzitter van King of Kings Bible College in Jeruzalem⁴⁾. Ilan werd gezien als één van de meest gerespecteerde en breedaanvaarde leiders binnen de Messiaanse beweging in Israël. Als tweede Israëliisch lid beval Ilan Zamir Evan Thomas aan, pastor van Beth (Huis van) Asaph Messianic Congregation in Nethanya in Israël, die in 1983 vanuit Nieuw Zeeland aliyah⁵⁾ had gemaakt.

³⁾ Deze uitdrukking wordt door Jezus gebruikt in Matt. 5: 35.

⁴⁾ King of Kings Bible College heet sinds die tijd Israel College of the Bible

⁵⁾ *Aliyah* is het Hebreeuwse woord voor de terugkeer van de Joden naar het land Israel.

Hoofdstuk 2

Het ontstaan van het initiatief

Bij de eerste gesprekken over de visie van een tweede Concilie van Jeruzalem ging men er vanuit dat erkenning van de Messiasbelijdende Joden door de niet-Joden zou komen van degenen die Marty Waldman kende als niet-Joodse gelovigen. Hij stelde zich voor dat dit een welkom van de Messiaanse beweging door “wedergeboren” christenen en hun leiders zou zijn. De eerste gedachten over deze visie ontwikkelden zich in een kader van evangelischen.

In vele opzichten was dit een vanzelfsprekende veronderstelling. Bijna alle christenen, die serieuze aandacht besteedden aan de Oud Testamentische profetieën met betrekking tot het volk van Israël, het land Israël en de stad Jeruzalem, waren evangelisch. Deze waren ervan overtuigd dat de oude profetieën aangaande Israël in de 20^e eeuw waren vervuld. Dus is het niet verrassend dat zij de christenen waren, die enthousiast om de opkomst van de Messiasbelijdende Joden, deze “opstanding” zagen als een vervulling van bijbelse profetieën ⁶⁾. Het is waar dat sommige evangelischen moeite hadden met de Messiasbelijdende Joden, vooral op theologische gronden over kwesties aangaande de Wet van Mozes ten opzichte van rechtvaardiging c.q. redding door geloof. Maar de niet-Joodse steun aan de Messiaanse Beweging kwam uiteindelijk volledig van de kant van de Evangelische christenen.

Daarom kwam er ondersteuning van evangelische zijde voor missionair en educatief werk van Messiasbelijdende Joden. Een groep Messiasbelijdende Joodse leiders in de Verenigde Staten had een liefdadigheidsinstelling opgericht om Messiaans-Joodse Bijbelinstituten in andere delen van de wereld, als eerste in Oost Europa, te helpen oprichten. Een van de lokale kerken die dit werk met zowel menselijke als financiële middelen krachtig ondersteunde, was een gemeente in de omgeving van Dallas, de Shady Grove Church in Grand Prairie in Texas. Deze gemeente van niet-Joodse gelovigen had zijn diepe verbondenheid laten zien tijdens de groei van de Messiaans-Joodse Beweging. Dus werden twee mannen van Shady Grove uitgenodigd om lid te worden van de Stuurgroep: Olen Griffing de senior pastor en Wayne Wilks uitgezonden door Shady Grove als directeur van het eerste Messiaanse Bijbelinstituut in Odessa in de Oekraïne. Een volgende Amerikaanse evangelische leider die werd uitgenodigd, was Don Finto emeritus pastor van de Belmont Church in Nashville in Tennessee, die bekend stond om zijn belangstelling en liefde voor het herstel van de band met Messiasbelijdende Joden.

De uitnodigingen, die door de voorgedragen Stuurgroep voor de eerste bijeenkomst verstuurd waren, noemden het initiatief eenvoudigweg “Jerusalem Council Two” (Tweede Concilie van Jeruzalem). Deze naam zou spoedig veranderd worden als gevolg van het verzenden van uitnodigingen naar twee leiders van traditionele kerken om lid te worden van de Stuurgroep: Brian Cox, een Episcopaaals priester, pastor van Christ the King parochie in Santa Barbara in Californië en Peter Hocken, een Rooms-Katholiek priester, aanvankelijk uit Engeland, maar toen woonachtig in Gaithersburg in Maryland ⁷⁾. Brian Cox werd uitgenodigd als een christelijk leider met een wereldwijde ervaring in de bediening van verzoening, die christelijke principes aanbiedt aan politieke leiders in situaties van grote conflicten en spanningen. Peter Hocken werd uitgenodigd vanwege zijn onlangs uitgegeven boek *The Glory and the Shame*. Hij had het belang van de Messiaans-Joodse Beweging en van de Joodse Kerk voor het herstel van de christelijke eenheid ingezien.

Beide genodigden van de traditionele kerken konden in alle oprechtheid niet meedoen aan een initiatief dat “Jerusalem Council Two” genoemd werd en zichzelf in staat achtte een concilie van de gehele Kerk van Jezus Christus bijeen te roepen. Zij voelden trouwens dat deze veronderstelling de

⁶⁾ Vooral Ezechiël 37: 1-14; Romeinen 11: 12, 15.

⁷⁾ Peter Hocken keerde naar Engeland terug in september 1996, was daarna van 1997-2002 kapelaan in dienst van de Bisschop van Northampton en verhuisde naar Wenen in Oostenrijk in januari 2002.

hele visie kon ondermijnen, want om de Kerk tot evangelische en charismatische groeperingen te beperken zou opnieuw een vorm van vervangingsdenken zijn (“wij hebben de traditionele kerken vanwege hun ongelof vervangen”). Op die manier zou het onbewust een herhaling zijn van de arrogantie van christenen die door de eeuwen heen hen hebben afgewezen (maar de Heer niet). Een onderdeel van de visie is, dat de historische decreten tegen een Joodse vorm van kerkzijn officieel worden herroepen en nietig verklaard. Daarom is het noodzakelijk dat de Kerken die direct verantwoordelijk zijn voor die decreten, in het hart van het initiatief aanwezig zijn.

Men was het erover eens dat de naam van het initiatief van “Jerusalem Council Two” veranderd zou worden in “Toward Jerusalem Council II” (Op Weg Naar.....). Deze naamsverandering duidt op een belangrijke wijziging in het uitwerken van de visie. De oorspronkelijke visie bleef onveranderd die van een tweede Concilie van Jeruzalem, getuigend van de wederzijdse verzoening tussen Joden en niet-Joden, door het ongedaan maken van de verwerping van de Joodse kerk door de niet-Joden. Maar de praktische taak van de Stuurgroep werd belangrijk gewijzigd. Aanvankelijk was het de bedoeling eenvoudigweg zoveel mogelijk evangelische en charismatische leiders in Jeruzalem bijeen te brengen (men hoopte dat dit evenement in 1997 gehouden zou kunnen worden). Maar het werd een langetermijntaak om alle christelijke kerken en bewegingen voor deze visie te winnen en binnen de kerken en bewegingen het verlangen en de bereidheid te scheppen voor een tweede Concilie van Jeruzalem. De Stuurgroep zou niet zelf het Concilie bijeenroepen, maar zou werken aan een representatieve bijeenkomst van niet-Joodse christelijke leiders in Jeruzalem, die een oproep voor het concilie naar alle kerken zal laten uitgaan.

Deze verandering van het uitgangspunt verzwaarde de taak van de Stuurgroep, omdat het nodig is die kerkleiders te benaderen, die zich nog niet bewust zijn van de Messiasbelijdende Joden en nog niet overtuigd zijn van hun belang voor eenheid, herstel, vernieuwing en de komst van het Koninkrijk. Het vergt een directe confrontatie met de historische obstakels voor het herstel van de Joodse beleving van het Lichaam van Christus. De verbreding en de verdieping van uitgangspunt hebben duidelijker de geestelijke strijd geopenbaard, die gepaard gaat met het ongedaan maken van het meest diepgewortelde kwaad in de geschiedenis van de Kerk.

De aanvankelijke taak van de Stuurgroep

Alhoewel er geen specifieke afbakening van taken was in de beginjaren van TJC-II, waren er tussen 1996 en 2000 in feite drie belangrijke pijlers binnen haar werk: de diplomatieke, de promotionele en de geestelijke.

De diplomatieke pijler

Tijdens zijn tweede vergadering in Grand Prairie in Texas in september 1996, benoemde het bestuur Brian Cox om leiding te geven aan het bekend maken van het initiatief “Op Weg Naar het 2e Concilie van Jeruzalem”. Bij deze taak, die als diplomatiek werd aangeduid, zou Brian Cox door Peter Hocken worden bijgestaan.

In mei 1977 ging een team van vijf leden naar vijf Europese landen om kerkleiders en theologen te bezoeken ⁸⁾. Onder de bezoeken, die tijdens deze reis werden afgelegd, waren: die in Parijs met twee theologen van de Orthodoxe Kerk, een tweede met de pastor van de Protestantse Federatie in Frankrijk, verantwoordelijk voor betrekkingen met het Jodendom en een derde met de priestersecretaris van de parallelle commissie van de Katholieke bisschoppen van Frankrijk en een in Praag, in de Republiek Tsjechië, met de secretaris van de Tsjechische Raad van Kerken. In Wenen in Oostenrijk bezochten zij een groep leiders uit evangelische kring en de Katholieke Charismatische Vernieuwing en afzonderlijk de Aartsbisschop van Wenen.

Als gevolg van deze reis leerden wij verschillende lessen. Ten eerste, dat de belangrijkste taak is de Messiaans-Joodse Beweging te introduceren bij kerkleiders. Het heeft geen zin over TJC-II te praten voordat er enig besef gegroeid is omtrent de Joodse beleving van de Kerk. Ten tweede, dat de meest effectieve manier om de Messiaans-Joodse Beweging voor te stellen is, dat de Messiasbelijdende

8) Marty Waldman, Dan Juster, D. R., Brian Cox, Peter Hocken.

Joden zelf hun eigen getuigenis geven. Deze getuigenissen omvatten meestal details van hun Joodse achtergrond en opvoeding en hoe zij tot geloof kwamen in Jezus (Jesjoea) als de Messias van Israël en Redder van de wereld. Ook bevatten deze vaak nogal wat details van hun huidige bediening en samenkomsten. We ontdekten dat velen van degenen, die wij ontmoetten, diep door de Messiasbelijdende getuigenissen waren aangeraakt en er weinig moeite mee hadden de echtheid hiervan te erkennen. Hoewel niet al onze gesprekspartners gewend waren aan de taal van het profetische, erkenden zij dikwijls dat de Messiasbelijdende Joden een werk van God vertegenwoordigden, dat niet zondermeer in onze bestaande categorieën ingepast kon worden.

Wij waren ook verheugd over de openheid van de twee Orthodoxe theologen van het Institute Saint-Serge in Parijs. Door hun grondige kennis van het christendom in de eerste eeuwen en van de Kerkvaders, begrepen zij onmiddellijk het historisch belang van de hedendaagse terugkeer van de Joodse beleving van het geloof in Jezus Christus. Als gevolg van dit bezoek groeide bij het comité de overtuiging van het belang van deelname aan de TJC-II visie door vertegenwoordigers van de Orthodoxe Kerk.

In september 1999 reisden Dan Juster en Peter Hocken naar Oslo in Noorwegen om het TJC-II initiatief te presenteren aan een vergadering van kerkleiders, voornamelijk van de Lutherse Kerk. Alle aanwezigen waren betrokken bij aan-Israël-gerelateerde bedieningen en onderwijs en daarom vond de presentatie een warme weerklank. De Noorse Zending naar Israël, gesticht door de Lutherse kerk, was één van de eerste historische kerkgenootschappen, die de rechtmatigheid erkenden van het vormen van Hebreeuwssprekende gemeenten met een Joods karakter in Israël. Deze ervaring was een belangrijke herinnering aan het belang van de veelbetekenende bijdrage die verwacht kan worden, van kerken buiten de Engelstalige wereld.

De promotionele pijler

Vanaf het begin hadden de Stuurgroepleden een sterk verlangen hun overtuigingen te delen met zowel hun vrienden en collega's over de hele wereld, als met andere christenen die hun liefde al getoond hadden voor het Joodse volk en openheid naar de Messiaans-Joodse Beweging. Besloten werd in 1997 de tweede bestuursvergadering in Europa te houden en twee dagen uit te trekken voor een ontmoeting met leiders uit Europa en Israël.

Ongeveer 40 mensen kwamen met het bestuur samen in Emmetten in Zwitserland in september 1997. De Duitstaligen vormden onder de Europeanen de grootste groep. Een gedenkwaardig moment was toen de aanwezige Messiasbelijdende Joden (ongeveer 15 deelnemers) aankondigden dat zij voor alle Duitsers wilden bidden, omdat zij zich bewust waren van de last die de Duitse christenen met zich meedroegen vanwege de Holocaust. Veel van de Duitsers, zo gewend aan het vragen om vergeving van Joodse zijde, huilden toen zij ervoeren dat dit initiatief van de Joden kwam. Misschien als vrucht hiervan, volgde onmiddellijk hierna een wederzijds berouw en verzoening tussen de Messiasbelijdende Joden uit de Verenigde Staten en die uit Israël. Dit was niet de genezing van een overduidelijke verdeeldheid, maar een reiniging van vooroordelen en stereotypen van de Amerikanen door hun arrogantie te belijden en van de Israëli's door hun argwaan en gebrek aan vertrouwen te belijden.

Een promotionele vergadering, die van wezenlijk belang was voor het werk van TJC-II, vond plaats tijdens het bezoek van het bestuur aan Israël in april 1999. Voor het ontwikkelen en bevorderen van de visie van TJC-II is zonder twijfel de hulp van de Messiasbelijdende gemeenschap in Israël van vitaal belang. Het zou inderdaad vreemd zijn als christelijke leiders voor bijeenkomsten naar Jeruzalem zouden komen met het plan de erkenning van de Messiasbelijdende Joden te bevorderen, als hun leiders, vooral in Jeruzalem, daar niet aan zouden bijdragen of deelnemen.

Dus werden de leiders van de Messiasbelijdende gemeenten en bedieningen in Israël en hun echtgenotes uitgenodigd voor een eendaagse bijeenkomst in Yad Hashmonah in april 1999. Beide Israëliische bestuursleden hadden gewaarschuwd dat het moeilijk zou zijn meer dan 30 of 35 Messiasbelijdende leiders in het land in één bijeenkomst samen te brengen. Op de dag van de bijeenkomst hadden we het genoeg meer dan 80 deelnemers te verwelkomen. Bewust van de aarzeling die veel van de Israëliische leiders voelen bij goed bedoelde initiatieven van buitenaf voor het

verkrijgen van steun bij kant en klare plannen, besloot het bestuur dat we 's morgens naar de Israëli's zouden luisteren. Alle pogingen om tijdslimieten op te leggen mislukten, zodat het delen tot ongeveer 4 uur in de middag doorging. Daardoor bleef maar anderhalf uur over voor de inbreng van TJC-II en voor reacties op vragen. Maar deze uitgebreide uitwisseling was één van de grote zegeningen van de dag. De Israëli's kwamen meer over hun collega's te weten (veel van de groei was sinds 1990 met de toename van de Russische immigratie ontstaan). Het bestuur kreeg daardoor een vollediger beeld van de Messiaanse beweging in Israël.

De geestelijk pijler

Al in een vroegtijdig stadium van het initiatief waren sommige leden – in het bijzonder Bob Cohen en D. R. – ervan overtuigd dat het bestuur de belangrijkste historische hindernissen op de weg van christelijke erkenning van de Joodse Kerk geestelijk moest aanpakken. Door een reeks van gebeurtenissen werd het bestuur geleid akkoord te gaan met een aantal gebedsreizen naar historische plaatsen, die vier zeer oude poorten symboliseerden: Granada in Spanje, Rome in Italië, Nicea (het moderne Izmit) in Turkije en Jeruzalem.

Een team van 40 mensen, inclusief de meeste leden van de Stuurgroep, bezochten Spanje in maart 1998 en baden op plaatsen in Granada, Cordoba en Toledo. In het gebied van Granada bezochten we de plaats waar de Synode van Elvira in de 4^e eeuw had plaatsgevonden. In deze synode van de Spaanse kerk werd een decreet uitgevaardigd dat christenen verbood hun velden door Joden te laten zegenen. Hoewel dit een relatief onbelangrijk verbod lijkt te zijn, in het bijzonder in vergelijking tot de gruweldaden die later gebeurden, begrepen wij de geestelijke betekenis van deze ban. De roeping van het Joodse volk is te zegenen. Dit houdt in het zegenen van de volken. De Joden verbieden te zegenen is een regelrechte afwijzing van hun roeping.

De Spaanse reis stelde ook de niet-Joodse deelnemers in staat zich meer bewust te worden van het diepe lijden van het Joodse volk door de eeuwen heen. De stad Toledo heeft vooral met betrekking tot de Joden een donkere geschiedenis: zowel door de onderdrukkende regelingen van de kerkconcilies die daar werden gehouden in de 7^e eeuw - voordat de Moslims dat gebied veroverden -, als ook door vervolging en bloedbaden in de 14^e en 15^e eeuw, en door het daarop volgende werk van de Spaanse Inquisitie. Het werk van TJC-II vereist, als onderdeel van berouw van de niet-Joden, een groeiende gevoeligheid voor de lijdensgeschiedenis van de Joden en een bekering tot het eren van het Joodse volk en de Joodse beleving van de Kerk.

In september 1998 bezocht een tweede team Rome en daarna Nicea in Klein-Azië. In Rome waren herinneringen aan zowel handelingen uit het verleden van de Katholieke Kerk tegen de Joden (zoals in het Lateraanse Concilie in 1215) als aan de grote verandering die heeft plaatsgevonden in Katholieke houding ten opzichte van het Joodse volk sinds het Tweede Vaticaans Concilie. Deze verandering werd duidelijk tijdens een vergadering die de bestuursleden hadden met een seniorvertegenwoordiger van het Vaticaan. Met respect en sympathie werd hier geluisterd naar het getuigenis van een Messiasbelijdende broeder. In Nicea hield de groep zich in de gebeden bezig met zaken die direct te maken hadden met het verdwijnen van de Joodse kerk: (1) het besluit van keizer Constantijn in Nicea in 325, aanvaard door de bisschoppen, door de kerk een niet-Joodse berekening van de datum van Pasen op te leggen; (2) de afwezigheid van iedere bisschop van de overlevenden van de Joodse Kerk op het eerste Concilie van Nicea in 325; (3) de excommunicatie van christenen die ook maar enig Joods gebruik voortzetten, afgekondigd per decreet tijdens het tweede Concilie van Nicea in 787.

In april 1999 werd het bezoek van de Stuurgroep aan Jeruzalem gecombineerd met een gebedsreis, waarbij een team van voorbidders betrokken was. Behalve door het bidden in Jeruzalem werd deze reis ook gemarkeerd door een bezoek aan Yavneh, waar rabbi's het besluit namen de Joodse gelovigen in Jezus van de synagoge uit te sluiten. De Joodse bestuursleden hadden sterk aangevoeld, dat het berouw aangaande de Joodse kerk niet een eenzijdig proces was, waarin alleen de niet-Joden de zonden uit het verleden moesten belijden. De Messiasbelijdende Joden, die zich immers identificeren met het geheel van hun eigen volk, hadden eveneens een schuldbelijdenis uit te spreken.

Verandering van lidmaatschap

Een van de oorspronkelijke leden die voor het bestuur gekozen werd, raakte in feite nooit echt betrokken; dus vanaf 1997 ontstond er een vacature voor een niet-Joods lid. Deze werd in maart 1998 (tijdens het bezoek aan Spanje) vervuld door Johannes Fichtenbauer, een Katholiek diaken uit Wenen in Oostenrijk. Johannes was in de zeventiger jaren de oprichter van een oecumenisch-charismatische gemeenschap in Wenen, de voorzitter van de groep evangelische en charismatische leiders bekend als “Weg zur Versöhnung” (Weg naar Verzoening) en sinds 1998 de persoonlijke afgevaardigde van de Aartsbisschop van Wenen voor betrekkingen met de vrije kerken.

Vanwege zijn duidelijke belangstelling in TJC-II tijdens het bezoek aan Wenen in mei 1997, werd Johannes Fichtenbauer voor de volgende promotionele bijeenkomst in Zwitserland in september uitgenodigd. De bestuursleden waren vooral geraakt door zijn getuigenis van bevrijding van de Nazi-ideologie, die hij van zijn grootvader had meegekregen. Johannes werd uitgenodigd voor de bijeenkomst in Spanje van maart 1998, waar hij met volle goedkeuring van zijn Aartsbisschop Kardinaal Christoph Schönborn lid van de Stuurgroep werd.

Sommige leden van het bestuur ondergingen beproevingen: ondermeer de ziekte van onze Israëlitische broeder Ilan Zamir. Ilan's gezondheid werd na de vergadering in 1999 slechter, en nam begin 2000 snel af. Op 5 april 2000 ging Ilan Zamir heen om bij zijn Messias en Heer te zijn.

Een ander lid Olen Griffing was, ondanks zijn grote interesse, niet in staat geweest verscheidene bestuursvergaderingen bij te wonen, vanwege een ernstige hartkwaal, die tot een grote operatieve ingreep leidde. Toen hij in oktober 2000 zijn ontslag aanbood, besloot het bestuur deze niet-Joodse plaats vrij te houden, totdat een potentieel leider van de Orthodoxe Kerk gevonden kon worden met hart voor de TJC-II visie.

Een van de Joodse leden, David Chernoff, achtte zichzelf niet in staat verder te gaan en werd in 2002 vervangen door Jonathan Bernis, die de weg bereid had voor de “Hear, O Israël (Hoor, Israël) festivals,” die in het bijzonder gepromoot werden in landen van de voormalige Sovjet Unie.

Hoofdstuk 3

Een effectievere structuur voor het initiatief

Na het bezoek aan Israël in 1999, werden sommige zwakke punten in het TJC-II initiatief duidelijker. De zwakke punten hadden geen betrekking op de visie zelf, maar op de praktische organisatie, die nodig was om de visie uit te dragen.

Vanaf haar eerste bijeenkomst in maart 1996 waren de vergaderingen van de Stuurgroep altijd bijzonder gezegend geweest. Er was een duidelijke verbondenheid tussen de mensen, die dikwijls van heel verschillende achtergronden afkomstig waren. Belangrijke beslissingen werden genomen. De ontwikkeling van diplomatieke, promotionele en geestelijke (gebedsreis) initiatieven waren een teken van de leiding van de Heilige Geest.

Er was echter een gebrek aan voortgang van het initiatief in de perioden tussen de bestuursvergaderingen. De kwaliteit van de bijeenkomsten zou tot meer vooruitgang hebben moeten leiden, dan feitelijk gebeurde. Terugblikkend zien we dat het bestuur niet alle gevolgen had beseft van de verandering van de naam in **“Op Weg Naar het 2e Concilie van Jeruzalem”** of dat het zichzelf niet voldoende tijd had gegund om de praktische gevolgen uit te werken van wat nu een langetermijnvisie was geworden.

Met de verbreding van de visie, om alle kerken en kerkgenootschappen van over de hele wereld te omvatten, was de taak die wij op ons genomen hadden immens. Menselijkerwijs gesproken lijkt het een onmogelijke droom. De Stuurgroep bestond uit twaalf tot veertien leiders, waarvan de meesten veel andere beroepsmatige en kerkelijke verantwoordelijkheden hadden. De financiële middelen waren beperkt. De oorspronkelijke structuur was opgezet met betrekking tot een korte-termijn-project, dat in Jeruzalem hoogstens binnen drie jaar zijn hoogtepunt zou bereiken. Om de visie uit te breiden moesten er veranderingen en groei in de structuur komen.

Er waren ook enkele grote tegenslagen. Verreweg de grootste daarvan was de dood van onze Israëlische broeder Ilan Zamir in april 2000. Niet alleen was Ilan de spil van het initiatief in Israël, maar ook een leider die in vele landen werd gerespecteerd, die dit initiatief als geloofwaardig beschouwden. Verscheidene Joodse bestuursleden hadden persoonlijk ook grote tragedies ondergaan. Het werd duidelijk dat TJC-II structureel voorbede en gebedsdekking nodig had.

Als gevolg van de dood van Ilan Zamir was er nog een andere kwestie die duidelijkheid vereiste. Vanaf het begin lag de leiding van het bestuur bij twee voorzitters, één Joodse (Marty Waldman) en één niet-Joodse (John Dawson). Na enige tijd werd ervaren dat de structuur op de een of andere manier de eer van de eerste plaats aan de Joden zou moeten toekennen. De oplossing leek Ilan Zamir een speciale ereplaats als Joodse broeder te geven: in Israël geboren en in Jeruzalem wonend beschikte hij over bijzondere gaven. Met zijn dood was dit aspect van de voorgestelde herstructurering onmogelijk.

Uitvoerend algemeen secretaris.

De Stuurgroep besteedde langdurig tijd aan gebed over de kwestie van het leiderschap. De oplossing waarmee wij kwamen had te maken met alle bovengenoemde aangelegenheden. De structurele zwakte zou worden verholpen door het benoemen van een uitvoerend algemeen secretaris met bevoegdheden om tussen de bestuursvergaderingen door op te treden. Met de keuze van Marty Waldman als uitvoerend algemeen secretaris kende men de eerste plaats aan de Jood toe. Deze benoeming zou Marty Waldman ook eren als de eerste ontvanger van de TJC-II visie.

Toen Marty Waldman deze benoeming als uitvoerend algemeen secretaris aanvaardde, stelde hij ook de diensten van het kantoor Baruch HaShem in Dallas ter beschikking om het noodzakelijke administratieve werk van TJC-II uit te voeren.

Werkgroepen en geassocieerde leden

Het bestuur, voortaan bekend staand als Uitvoerend Comité, beseftte dat andere leiders bij het initiatief betrokken moesten worden als het op een effectieve wijze vooruitgang wilde boeken. Men vond het niet nodig dat het Uitvoerend Comité zou worden uitgebreid. We moesten eerder wegen bedenken om andere leiders bij het initiatief te betrekken op manieren die zowel zinvol als vruchtbaar zouden zijn. Dit zou zo gedaan moeten worden dat het voor zowel volken als kerken representatief zou zijn.

Het voorstel dat aan het eind van de vergadering in Dallas in Texas in oktober 2000 aangenomen werd, was dat het Uitvoerend Comité een aantal werkgroepen zou instellen, elk voorgezeten door een lid van het Uitvoerend Comité. Gekozen leiders zouden worden uitgenodigd om geassocieerde leden van TJC-II te worden. De geassocieerde leden zouden gevraagd worden het initiatief te steunen, in het bijzonder in hun eigen land, en zouden aan afzonderlijke werkgroepen kunnen worden toegewezen. De geassocieerde leden zouden van tijd tot tijd bij grotere bijeenkomsten worden uitgenodigd, vooral bij continentaal en regionaal overleg. Gehoopt werd dat op deze manier leiders uit verschillende landen en kerktradities serieus bij TJC-II betrokken zouden raken en naargelang hun specifieke talenten en belangstelling aan de visie bij zouden dragen. Vanaf 2002 ontwikkelt zich een patroon waarin in afzonderlijke landen nationale groepen worden gevormd om de visie en het werk van TJC-II te verbreiden.

Vijf werkgroepen werden ingesteld, met een of twee leden van het Uitvoerend Comité als leiders. De verantwoordelijkheden zijn vanaf januari 2004 als volgt verdeeld:

Diplomatiek: geleid door Brian Cox.

Promotioneel: geleid door Dan Juster.

Theologisch: geleid door Peter Hocken en Dan Juster.

Geestelijk: geleid door D. R. en Don Finto.

Israël: geleid door Evan Thomas.

De vorming van de Diplomatieke, Promotionele en Geestelijke Werkgroepen vertegenwoordigden op deze manier een formele structuur van de bestaande drijvende kracht van het initiatief. Twee nieuwe gebieden werden toegevoegd: (1) de Theologische, aangezien het werk van TJC-II een degelijke theologische basis moet hebben en (2) Israël, vanwege het belang van Israëlische steun voor het initiatief en de noodzaak van een bijzondere gevoeligheid voor de Kerk in Israël.

Erkend werd dat de Geestelijke Werkgroep twee belangrijke verantwoordelijkheden zou hebben: (1) het stimuleren van meer gebedsreizen, die van belang zijn als uitdrukking van berouw over de zonden tegen de Joodse vorm van de kerkzijn en (2) het organiseren van gebedsondersteuning door voorbede voor elk aspect van het werk van TJC-II. Aangezien een groep van voorbidders in Dallas bijeengekomen was om gedurende de bijeenkomsten van het bestuur in oktober 2000 te bidden, werden de leiders van die voorbede, Dave en Raquel Pyles gevraagd om de verantwoordelijkheid op zich te nemen voor alle gebedssteun voor het werk van TJC-II.

Een nieuwsbrief

In het verleden waren pogingen gedaan om een TJC-II-nieuwsbrief te maken om degenen, wiens interesse gewekt was, goed te informeren over de voortgang van het initiatief. Deze waren echter niet effectief geweest, misschien vanwege het ontbreken van een reële basis van het initiatief. Het is duidelijk noodzakelijk dat regelmatig informatie verzonden wordt, naar al degenen die deel willen hebben aan TJC-II en het willen ondersteunen. Daar deze taak een te zware last zou leggen op de

Dallas staf, werd Linda Fulmer uit Lindale in Texas aangesteld als redacteur van een TJC-II-nieuwsbrief die incidenteel verschijnt. De eerste TJC-II-nieuwsbrief verscheen in Mei 2002.

Hoofdstuk 4

Een directe oproep aan alle kerken en bewegingen

Om een completer beeld te geven van “Op Weg Naar het 2e Concilie van Jeruzalem”, is het belangrijk nog wat gedachten toe te voegen aan de korte geschiedenis van het initiatief. Deze gedachten hebben tot doel aan te geven wat bijzonder is aan TJC-II en waarom het de vorm heeft aangenomen zoals die beschreven is.

Een initiatief met een duidelijk doel

TJC-II is een initiatief dat een duidelijk doel voor ogen heeft. Het is volledig gericht op de verzoening van Jood en niet-Jood in het ene Lichaam. Dit vereist de erkenning door de kerken van de Joodse manier van kerkzijn en hun terechte aanvaarding door de niet-Joodse gelovigen en de acceptatie daarvan door het Joodse leiderschap. Dit is het enige doel van TJC-II.

Dit punt is van bijzonder belang wanneer wij bedenken hoeveel theologische, historische en politieke kwesties zijn ontstaan door het Joodse volk en de stichting van de staat Israël. Veel christenen – in het bijzonder evangelische christenen – hebben hun steun en liefde aan het Joodse volk betoond. Veel groepen zijn opgericht om hulp te verlenen aan verschillende projecten, die met Israël in verband staan om Joodse emigranten te helpen naar Israël te emigreren, de staat Israël te helpen zijn financiële middelen te ontwikkelen, zendings- en evangelisatie-initiatieven te promoten, rechtstreeks gericht op het Joodse volk, met het oog op openbaringen over de plaats van Israël in de “eindtijd.”

Steun aan TJC-II betekent geen betrokkenheid met of het staan achter één van deze verschillende zaken die met Israël in verband staan. Voor het welslagen van TJC-II is het inderdaad van wezenlijk belang dat het zich concentreert op het enige doel. TJC-II mag als groepsinitiatief zichzelf niet toestaan betrokken te worden bij andere zaken, die niet duidelijk in verband staan met de wederzijdse erkenning van Joodse en niet-Joodse gelovigen, zowel persoonlijk als gemeenschappelijk. Het is ons echter duidelijk geworden, in het bijzonder door onze besprekingen met Messiasbelijdende Joodse leiders in Jeruzalem, dat een juist bijbels verstaan van de uitverkiezing van Israël en van Gods “onherroepelijke” verbond met het uitverkoren volk een onontbeerlijke verbinding inhoudt met het geschenk van het land Israël en de roeping van het volk. Steun aan TJC-II betekent dat men op geen enkele wijze betrokken wordt bij enig politiek of theologisch standpunt met betrekking tot de grenzen van het land of het beleid van welke Israëlische regering dan ook. Een juiste aanvaarding van de Joodse gelovigen door de niet-Joden vereist een erkenning dat de belofte van het land een inherent onderdeel uitmaakt van het verbond dat niet herroepen is. Als deel van Israëls roeping een zegen voor de naties te zijn, is de gave van het land een zegen te brengen aan de naburige volken die ook in de erfenis van Abraham delen. De verzoening van de Joden en de niet-Joden in de Messias zal ongetwijfeld diepgaande eschatologische gevolgen hebben: de Kerk zal zich steeds meer richten op Jeruzalem “de stad van de grote koning”. Maar het TJC-II initiatief vereist niet de aanname van enig speciaal eindtijds scenario.

Leden van het Uitvoerend Comité van TJC-II delen niet allen hetzelfde inzicht wat kerkzijn betreft. Maar we zijn het er allemaal over eens dat volgens Efeziërs 2 en Romeinen 11, de Kerk uit zowel Joden als niet-Joden bestaat, in één lichaam samengevoegd door het bloed vergoten aan het kruis. Voor de niet-Joden is de kern van de zaak de rechtmatigheid en de noodzaak van het herstel van een Joodse manier van kerkzijn. Het gaat er niet om of we het allemaal eens zijn met alle theologie en de toepassing daarvan die onder de Messiasbelijdende Joden wordt aangetroffen. In feite is de Messiaans-Joodse Beweging zeer divers en omvat een grote verscheidenheid aan uitdrukkingsvormen en verschillende theologische uitleggingen van hun overtuigingen.

De formulering van een niet-Joods antwoord

Aan het begin van TJC-II werd een document opgesteld dat de visie van Marty Waldman weergaf, dat was goedgekeurd door de Stuurgroep en daarna door de twee Messiaans-Joodse organisaties in de Verenigde Staten. Dit document is te vinden in bijlage A.

Nadat het initiatief zich had ontwikkeld, vonden sommige leden van het bestuur dat dit document aangepast moest worden. Men realiseerde zich duidelijk dat vanaf het eerste begin de formulering van de visie een Messiaans-Joodse formulering was, die door de niet-Joodse bestuursleden was aanvaard. Beseft werd dat TJC-II niet een herziening van het oorspronkelijke document nodig had, maar een niet-Joods antwoord op de Messiaans-Joodse visie, samen met een eenvoudige uitleg van de visie van TJC-II. Deze documenten werden opgesteld en in oktober 2000 heeft men ermee ingestemd (zie bijlage B en C). Dit antwoord erkent dat het oorspronkelijke document een “hartenkreet voor erkenning en broederschap van onze Messiasbelijdende Joodse broeders” vertegenwoordigde, die een niet-Joods antwoord vereist “om te werken aan de realisatie van deze visie van verzoening in Christus”.

Waarom de deelname van allen noodzakelijk is

De TJC-II visie, zoals die ontwikkeld is vanaf de eerste bestuursvergadering, is gericht op alle volkeren, kerken en bewegingen die de naam van Jezus belijden. Deze breedte is wezenlijk voor de visie.

Ten eerste, de visie van Paulus op de kerk als een eenheid van Jood en niet-Jood in één Lichaam, komt voor het eerst tot uitdrukking in de brief aan de Efeziërs, die misschien meer dan iedere andere brief in het Nieuwe Testament een alles omvattende visie weergeeft van “de velen in één”: “Zijn voornemen om met Christus de voltooiing van de tijd te verwezenlijken en Zijn besluit om alles in de hemel en op aarde onder één hoofd bijeen te brengen, onder Christus.” (Efeziërs 1: 10). Het is de visie van Christus, aan wiens voeten de Vader “alles gelegd heeft” en Hem “als hoofd over alles aangesteld heeft, voor de kerk, die Zijn Lichaam is.” (Efeziërs 1: 22).

De fanatieke neiging alle andere vormen van geloof in Jezus Christus als afwijkend af te wijzen, was op zichzelf een vrucht van het vervangings-/afwijzingsdenken dat iedere Joodse vorm in de eerste eeuwen had geweigerd. De aanvaarding van de rechtmatigheid en de noodzaak van Joodse en niet-Joodse geloofsuitingen binnen één Lichaam sluit elke hokjesgeest uit.

Ten tweede, het TJC-II initiatief moet alle christelijke kerken en gemeenten bereiken, omdat alle christelijke kerken en gemeenten in verschillende mate een kerkleer hebben aanvaard, die de Joden buitensluit. De verantwoordelijkheid voor deze afwijzing van de Joodse manier van geloof in Jezus varieert van kerk tot kerk, maar allen hadden een idee van kerkzijn opgevat, dat de volledige assimilatie van Joodse bekeerlingen vereiste.

Ten derde, iedere christelijke traditie getuigt van de Heilige Geest, die voor de uiteindelijk voltooiing en de volheid van het Lichaam van Christus nodig is. Dit getuigenis van de Heilige Geest kan alleen zijn ware plaats vinden in het kader van de erkenning van de eerste plaats van de oudste broer.

De verantwoordelijkheid van de traditionele kerken

Zoals in grote lijnen de geschiedenis van TJC-II duidelijk maakt, kwam de aanzet voor dit initiatief van de Messiasbelijdende Joden en werd het in eerste instantie ondersteund door evangelische christenen. Tot nu toe hebben de evangelische en charismatische christenen de grootste bijdrage geleverd. De voorbidders die voor TJC-II bidden zijn voornamelijk evangelisch-charismatische voorbidders. Vanuit deze achtergrond is het meeste onderwijs en de praktische toepassing van plaatsvervangende schuldbelijdenis voortgekomen. Daarom was het mogelijk dat zij, die als eersten betrokken waren, konden denken aan een initiatief waar de traditionele kerken niet bij betrokken waren.

De ontwikkeling van TJC-II heeft echter duidelijk gemaakt dat voor het initiatief een volledige deelname van de traditionele kerken van Oost en West van wezenlijk belang is. Om mee te beginnen, zijn dit de kerken die oorspronkelijk verantwoordelijk zijn voor de leer dat de Kerk de plaats van

Israël ingenomen heeft, omdat Israël de Heer Jezus niet heeft aanvaard. Dit zijn de kerken die verantwoordelijk zijn voor het buiten de wet stellen en het verdwijnen van de Joodse Kerk. Als gevolg daarvan hebben zij een onmiskenbare taak in het tonen van hun berouw en verdriet over de zonden tegen het Joodse volk en in het bijzonder tegen de Joodse Kerk. Uiteindelijk kan deze taak door niemand anders worden overgenomen dan de gelovige afstammelingen van degenen die direct verantwoordelijk waren. Niemand anders kan hen vervangen bij een officiële nietigverklaring van de oorspronkelijke decreten.

Sinds het begin van TJC-II heeft Paus Johannes Paulus II nogal wat opmerkelijke initiatieven genomen ten aanzien van een Katholieke spijtbetuinging over de zonden van Katholieken tegen het Joodse volk door de eeuwen heen. Het Joodse volk, dat een duidelijk bewustzijn heeft van wie hen door de eeuwen heen onderdrukt heeft, erkenden onmiddellijk het belang van het pauselijke optreden en zijn verklaringen. Toen de Paus Yad Vashem bezocht en bij de Westelijke Muur in Jeruzalem bad, wist het Joodse Volk dat er iets historisch plaatsvond. De Katholieke en Orthodoxe kerken moeten voorop gaan in het tonen van berouw van christelijke zijde.

Er zijn echter ook positieve redenen waarom de bijdrage van de traditionele kerken van wezenlijk belang is. Zij (de Katholieke en Orthodoxe kerken) belichamen verschillende elementen van bijbelse traditie voor de kerken en gemeenten van na de Reformatie “Deze afscheiding tussen Jood en niet-Jood was de oorspronkelijke scheuring in het Lichaam van de Messias en werd de basis voor alle verdere scheuringen in de Kerk door de eeuwen heen” – (Oorspronkelijke TJC-II Verklaring). Daarom zal de erkenning van christelijke zijde van de Joodse manier van kerkzijn een belangrijke aanzet geven voor de eenheid tussen alle christelijke denominaties, die door de eeuwen heen verdeeld zijn geraakt.

Het belang van TJC-II

Het belang van TJC-II is volledig verbonden met het belang van de Joodse manier van kerkzijn en met het belang van de juiste verhoudingen tussen Joden en niet-Joden in het éne Lichaam van de Messias. Maar zoals in de laatste paragraaf is aangegeven, zal deze verzoening enorme en onvoorstelbare gevolgen hebben voor het leven en de roeping van de gehele Kerk. In Romeinen 11 doet Paulus profetische uitspraken over de buitengewone gevolgen van de Joodse herintegratie: “Maar als hun overtreding al een rijke gave voor de wereld is en hun falen een rijke gave voor de heidenen, hoeveel rijker zal dan de gave zijn wanneer zij zich allen hebben bekeerd!” (Romeinen 11: 12). Deze woorden spreken duidelijk over het Joodse volk dat Jesjoea (Jezus) als de Messias aanneemt, met de volledige erkenning door de niet-Joden.

Hoewel TJC-II een duidelijke visie is die een duidelijk doel voor ogen heeft, is het er één met grote gevolgen voor de Kerk en het Koninkrijk. Bij de oorspronkelijke Messiaanse formulering van de TJC-II visie was men zich bewust van de enorme mogelijkheid voor het doel van de Heer en men sprak opgewonden maar toch ingetogen over de mogelijke gevolgen: “Op Weg Naar het 2e Concilie van Jeruzalem zou een grote opleving van evangelisatie tot gevolg kunnen hebben. ... God zou op dezelfde wijze, als afspiegeling van het eerste Concilie van Jeruzalem, de sluisdeuren van evangelisatie kunnen openen in de Joodse gemeenschap wereldwijd en naar de volkeren. Deze gedachte is zo opwindend vanwege hetgeen Paulus zei in Romeinen 11– “wat zal Hij dan, wanneer Hij hen opnieuw aanvaardt, anders teweegbrengen dan hun opstanding uit de dood (Romeinen 11: 15) – iets dat veel meer is dan rijke gaven voor de niet-Joden en verzoening van de wereld.”

Een werk van de Heilige Geest

Net zoals de verspreiding van het Evangelie naar de niet-Joden het werk van de Heilige Geest was, een punt dat in het hele verhaal in de Handelingen van de Apostelen heel duidelijk kan worden opgemaakt, kan het herstel van een Joodse beleving van het Lichaam van de Messias ook alleen een werk van de Heilige Geest zijn. Zowel het herstel van de Joodse beleving als de erkenning door de kerken kan alleen begonnen en voltooid worden door de scheppende kracht van de Geest van God.

Daarom heeft het Uitvoerend Comité van TJC-II van het begin af aan erkend, dat er vertrouwen in de leiding van Heilige Geest moet zijn, om dit initiatief verder te brengen en een vertrouwen, dat de vele hindernissen door de kracht van de Heilige Geest kunnen en zullen worden overwonnen, zowel langs verborgen wegen als door meer tastbare uitstortingen van de Heilige Geest. Beiden, zowel Joden als

niet-Joden, hebben in gelijke mate de Geest van God nodig voor goddelijk leven, voor overtuiging van zonden, voor openbaring, verlichting en leiding. Deze noodzaak zal steeds duidelijker worden naarmate we het hoogtepunt van dit heilig initiatief naderen. Deze overtuiging heeft geleid tot een toenemende erkenning van het belang van de gebedsondersteuning van TJC-II en de ontwikkeling van TJC-II voorbedengroepen in diverse landen.

Bijlagen

Bijlage A

Op Weg Naar het 2e Concilie van Jeruzalem Oorspronkelijke verklaring

Het Tweede Concilie van Jeruzalem is een visie om de breuk tussen Joodse en niet-Joodse gelovigen in Jesjoea, die dateert uit de tijd van de eerste eeuwen van de Kerk te herstellen en te helen, in de eerste plaats door nederigheid, gebed en berouw. Om deze verzoening tot stand te brengen, zal een bijeenkomst in Jeruzalem de stad van onze grote koning bijeengeroepen worden, van een dwarsdoorsnede van vertegenwoordigers van denominaties, van zowel niet-Joden als Joden, van over de hele wereld, om te bidden voor en de specifieke doelen te bevestigen, die in dit document worden uiteengezet. “Op Weg Naar het 2e Concilie van Jeruzalem” is, in de allereerste plaats een gebedsbeweging. Alvorens in Jeruzalem bijeen te komen zullen kleinere gebedsreizen plaatsvinden om de weg voor te bereiden.

WIE: Gebedsvertegenwoordigers van de niet-Joodse christelijke gemeenschap en de Messiaans-Joodse gemeenschap. Deze vertegenwoordigers zouden leiders met visie van verschillende gemeentes moeten zijn die zelf een gebedsleven hebben.

WAT: Het Tweede Concilie van Jeruzalem is gebaseerd op:

- Handelingen 15 - Het concilie
- Handelingen 21: 17-26 - Het Messiaans-Joodse gezichtspunt
- Romeinen 11: 29 - De onherroepelijke roeping van Israël
- Romeinen 11: 11-24 - Israëls aanneming - Opstanding uit de dood
- 2 Korinthiërs 5: 18-19 - Verzoening
- Efeziërs 2: 11-16 - Eén nieuwe mens

“Op Weg Naar het 2e Concilie van Jeruzalem” is een bijeenkomst van niet-Joodse christelijke en Messiasbelijdende Joodse leiders om de volgende doelen aan te moedigen:

1. Het erkennen van de scheuring tussen Joodse en niet-Joodse broeders door de vroege Kerk teweeggebracht, die vooral haar hoogtepunt bereikte in de decreten van het Tweede Concilie van Nicea. Deze breuk te herstellen en te helen door verootmoediging, gebed en het doen van voorbede door zowel niet-Joden als Messiasbelijdende Joden, alsmede gebed voor herroeping en intrekking van de anti-Messiaans-Joodse decreten, die verklaren dat Messiaans-Joodse gemeenschappen geen recht van bestaan hebben. Deze decreten hebben minstens zestien eeuwen het Lichaam van de Messias beïnvloed.
2. Het bidden om van harte verzoend te worden en alle ware gelovigen op te roepen de realiteit van onze verzoening als één nieuwe mens te bevestigen. Erkennen dat ware verzoening niet het gevolg is van het afzwakken van iemands identiteit, maar het wonder van het afbreken van scheidsmuren door het bloed van de Messias, zodat de twee onderscheiden groepen één nieuwe mens zullen worden (Efeziërs 2)
3. Het erkennen van de Joodse wortels van het christendom. De Bijbel is in wezen een Joods boek, oorspronkelijk door Joden geschreven en aan het Joodse volk waren de woorden van God toevertrouwd, waarmee de wereld gezegend zal worden. Jezus was een Jood, al Zijn eerste discipelen waren Joden en de eerste gemeente van gelovigen was helemaal Joods. Zowel Joden als niet-Joden die hun hart op God richten, richten hun hart op de God van Israël, “Die was, en Die is, en Die komen zal” - “dezelfde gisteren, vandaag en voor eeuwig.” Omdat

ons geloof zijn wortels in het Joodse volk heeft, is antisemitisme de meest afschuwelijke zonde die door alle christenen absoluut afgewezen moet worden.

4. Het erkennen van de opofferende liefdevolle inzet van ware gelovigen uit de niet-Joden om het Goede Nieuws van de Messias met het Joodse volk te delen. Wij, als Messiasbelijdende Joden, worden opgeroepen ons te bekeren van onze zondige houding en daden, van onze trots, arrogantie, angst en afzondering van de rest van het Lichaam van Christus. Wij moeten bidden voor de integriteit, evenwichtigheid, het herstel en de voortgang in evangelisatie van de Kerk. Ook wij zijn geroepen de besluiten af te wijzen, die sinds de tijd van de Apostelen zijn genomen om de Joodse gemeenschap af te houden van het geloof in de Messias Jezus.
5. Het aanmoedigen van niet-Joodse christenen als individuele gelovigen en als kerk de zonden van de kerken tegen de Joodse gelovigen in Jezus te erkennen en die te betreuren: (1) alle vormen van “vervangings”leer dat het eerste verbond als verouderd en vervallen beschouwt vanwege de Joodse verwerping van Jezus als Messias en de (niet-Joodse) Kerk als vervanging van Israël en als erfgenaam van Israëls beloften zag; als gevolg van het niet serieus nemen van de Bijbelse belofte van Romeinen 11: 29, “de genade die God schenkt neemt hij nooit terug”, (2) het verwerpen en onderdrukken van welke Joodse beleving van geloof in Jesjoea dan ook en het eisen dat Joden die in Jesjoea geloven, hun Joodse identiteit en al hun Joodse gewoonten moesten afwijzen; (3) het zaad van kerkscheuring dat werd gezaaid door afwijzing van de gemeenschap van Joodse gelovigen in Jesjoea (Jezus) en de ontkenning van “één nieuwe mens” uit Efeziërs 2.
6. Het begrijpen en waarderen van de rechtsgeldigheid van de Messiaans-Joodse gemeenschap.
 - A. Dat God voor de redding en verlossing van Israël opnieuw een groot werk onder onze Joodse broeders doet.
 - B. Dat Joden die de Messias aannemen vrij zijn en aangemoedigd worden om zonder bezwaar Joods te blijven, in overeenstemming met de apostolisch Joodse manier van leven, dat zowel de besnijdenis van hun zonen inhoudt, als een Joodse levenswijze die past binnen het Nieuwe Verbond.
 - C. Onze niet-Joodse broeders worden opgeroepen te bevestigen en te bidden voor de leerstellige en morele integriteit, evenwichtigheid en de voortgang in evangelisatie van de Messiaans-Joodse gemeenschap. Niet-Joodse broeders zijn geroepen de verplichting tot voorbede en steun voor de verlossing van Israël op zich te nemen.
7. Het bidden voor en het oproepen van de Kerk om verklaring(en) vergelijkbaar met Handelingen 15 af te leggen waarin Joden, die Jezus volgen, bevestigd zullen worden in het voortzetten van hun Joodse manier van leven en hun roeping overeenkomstig de Bijbelse normen.

WANNEER: Wordt aangekondigd

WAAR: Jeruzalem, Israël

WAAROM: Opdat God geëerd zou worden in het verzoenend werk van Zijn Zoon, door de hereniging van de Joodse en niet-Joodse volgelingen van Jesjoea. Deze scheuring tussen Joden en niet-Joden was de eerste scheuring in het Lichaam van de Messias en werd de wortel van alle verdere kerkscheuringen door de eeuwen heen. Het uiteindelijke doel het Lichaam te verenigen is het tot stand brengen van de vervulling van de belofte van Romeinen 11: 11-15, die spreekt over de verzoening van de wereld tot de heerlijkheid van God.

HOE: Door Gods genade zullen de genoemde leiders van ons Uitvoerend Comité en de Stuurgroep de bijeenkomst van de leiders van beide gemeenschappen coördineren.

VOORUITZICHT

Wij zijn bemoedigd door de resultaten van de Joods-christelijke dialoog waardoor Kerkleiders hebben opgeroepen tot schuldbelijdenis door Kerken voor alle uitingen van antisemitisme, minachting van het Joodse volk, cultivering van vele eeuwen lange minachting door predikers en theologen, verspreiding van alle lasterlijke mythen over de Joden, die vervolging, geweld, bloedbaden en pogroms uitlokten, die de weg bereidden voor de uiteindelijke verschrikking van de Shoah. Wij bevestigen de oproepen tot schuldbelijdenis die werden uitgevaardigd over het verdraaien van de Schrift, door niet te zoeken naar haar betekenis in de oorspronkelijke Hebreeuwse context. “Op Weg Naar het 2e Concilie van Jeruzalem” gaat over een andere en daarmee in verband staande kwestie, die een belangrijke kern uitmaakt van nogal wat zorgelijke zaken. Deze kern is de afwijzing van de gemeenschap van Joodse gelovigen in Jesjoea (Jezus).

“Op Weg Naar het 2e Concilie van Jeruzalem” zou toegang kunnen geven tot het eeuwenoude geheimenis dat door de Apostel Paulus in Efeziërs 3 beschreven is. Door Jesjoea zijn de niet-Joden mede-erfgenamen (niet de enige erfgenamen) en mededeelgenoten van de belofte in Jesjoea met de gelovige rest van Israël. Dit geopenbaarde geheimenis, dat de veelvuldige wijsheid van God is, moet door de kerk bekend gemaakt worden aan de overheden en machten in de hemelse gewesten, naar het eeuwenoude plan dat Hij heeft verwezenlijkt in Christus Jezus, onze Heer.

“Op Weg Naar het 2e Concilie van Jeruzalem” zou een enorme doorbraak van evangelisatie tot gevolg kunnen hebben. Hoewel de apostel Paulus voor zijn bezoek aan Jeruzalem in Handelingen 15 een aantal geloofsgemeenschappen had gesticht, opende God voor Paulus en zijn metgezellen de sluisdeuren voor evangelisatie naar de niet-Joden pas volledig na de verklaring van het eerste Concilie van Jeruzalem. Vanwege de beslissing van het Concilie van Jeruzalem was hij in staat een evangelie van vrijheid te brengen en kon men het idee laten varen, dat niet-Joden zich moesten bekeren tot het Jodendom voordat ze tot het Lichaam van de Messias werden toegelaten. Op dezelfde wijze zou God, net als na het eerste Concilie van Jeruzalem, de sluisdeuren kunnen openen voor evangelisatie binnen de Joodse gemeenschap wereldwijd en onder de volkeren.

Deze bewering is zo opwindend vanwege hetgeen Paulus in Romeinen 11 heeft opgeschreven – wat zal Israëls aanvaarding anders wezen “*dan opstanding uit de doden*” – iets dat veel groter is dan een rijke gave voor de heidenen en de verzoening van de wereld.

Bijlage B

Op Weg Naar het 2e Concilie van Jeruzalem Het antwoord van de niet-Joden

Als niet-Joodse christenen vanuit de christelijke kerken en gemeenschappen van de volkeren, horen wij de hartenkreet voor erkenning en broederschap van onze Messiasbelijdende Joodse broeders, als Joden die tot geloof zijn gekomen in Jezus als Heer, Redder en Messias van Israël en die dit geloof in praktijk trachten te brengen in gemeenschappen, waarvan de aanbidding, het onderwijs en de levensstijl duidelijk Joods zijn.

Wij ontvangen deze visie en identificeren ons ermee, dat op zekere dag een Tweede Concilie van Jeruzalem zal worden gehouden, waar het leiderschap van de Kerk uit de volkeren (Ecclesia ex gentibus) de weer levend geworden Kerk van de Besnijdenis (Ecclesia ex judaeis) zal erkennen en er volledige broederlijke omgang mee zal hebben en alle decreten en wetgeving tegen de Joodse wijze van kerkzijn herroepen.

Wij bevestigen opnieuw de Nieuwtestamentische visie van Efeziërs 2, dat de Kerk door het kruis tot één nieuw mens gevormd is door de verzoening van Jood en niet-Jood in één Lichaam.

Wij erkennen dat, voordat zo'n concilie kan plaatsvinden, alle niet-Joodse Kerken en tradities door de Heilige Geest geleid moeten worden in een proces van gebed en reiniging, hetgeen zou moeten leiden tot een toename van berouw over:

- Alle prediking en onderwijs dat God het verbond met Israël herroepen heeft en dus het ontkennen van het onderricht van Romeinen 11: 29.
- Alle gedwongen opgaan van Joodse gelovigen in niet-Joodse gemeenschappen, culturen en manier van denken.
- Alle vormen van antisemitisme.

Wij geloven dat deze verzoening van Joodse en niet-Joodse gelovigen in Christus de verhoring zal zijn van het gebed van Jezus in Johannes 17: 21 en dat het een nieuwe drang tot eenheid tussen de niet-Joodse gelovigen in Christus zal bewerken. Vol vertrouwen hopen wij dat dit werk van verzoening een grote golf van evangelisatie en het herstel van rechtvaardigheid onder de verdeelde volkeren van de wereld zal vrijzetten.

Wij aanvaarden de uitnodiging van onze Joodse broeders te werken aan de realisatie van deze visie van verzoening in Christus en wij verplichten onszelf deze visie uit te dragen in alle christelijke Kerken en denominaties wereldwijd.

25 oktober 2000
Dallas, Texas

Bijlage C

Op Weg Naar het 2e Concilie van Jeruzalem De Visie

“Op Weg Naar het 2e Concilie van Jeruzalem” is een initiatief van schuldbelijdenis en verzoening tussen het Joodse en niet-Joodse deel van de Kerk. De visie is dat er op zekere dag een tweede concilie van Jeruzalem gehouden zal worden dat in belangrijk opzicht het tegenovergestelde van het eerste concilie zal zijn, dat in Handelingen 15 is beschreven. Terwijl het eerste concilie bestond uit Joodse gelovigen in Jesjoea (Jezus), die besloten de niet-Joden de eisen van de Joodse wet niet op te leggen, zal het tweede concilie bestaan uit niet-Joodse kerkleiders, die Joodse gelovigen in Jezus zullen verwelkomen en erkennen zonder van hen te eisen hun Joodse identiteit en gebruiken op te geven.

Het initiatief werd geleid door een Uitvoerend Comité van veertien leiders, zeven Joodse en zeven niet-Joodse, terwijl beiden, de Joodse en niet-Joodse leden een brede vertegenwoordiging zijn van de verschillende internationale bewegingen en kerken, traditioneel en nieuw, die Jesjoea (Jezus) als Heer en Heiland belijden. De bestuursleden bieden zichzelf aan als dienaren van deze visie:

- Kerkleiders en christelijke theologen bewust te maken van het herstel van het Joodse deel van de Kerk (de kerk van de besnijdenis).
- Het aanmoedigen van schuldbelijdenis voor de zonden van de niet-Joodse christenen en christelijke Kerken tegen het Joodse volk, vooral voor de onderdrukking van het gemeenschappelijk Joods getuigen van Jesjoea, de Messias.
- Het aanmoedigen van voorbede voor alle kerken uit de volkeren om alle vormen van vervangingsleer af te schaffen aangaande de roeping en uitverkiezing van Israël en het erkennen van de plaats van de Joden in het Lichaam van de Messias.
- Het aanmoedigen van de Messiaans-Joodse gemeenschap in en buiten Israël deel te nemen aan deze visie van verzoening en herstel en daardoor eenheid te bewerken onder de verschillende stromingen en organisaties binnen de Messiaans-Joodse Beweging.

Het Uitvoerend Comité zal trachten al het mogelijke te doen om een oproep voor een tweede concilie van Jeruzalem te doen uitgaan. Dit kan alleen gebeuren onder de uitdrukkelijke leiding van de Heilige Geest. Alleen de Heilige Geest kan ons laten zien hoe een concilie verwezenlijkt kan worden, dat door alle kerken, gezindten en bewegingen erkend zal worden.

Binnen het proces van “Op Weg Naar een Tweede Concilie van Jeruzalem” zou er een bijeenkomst in Jeruzalem moeten zijn van, zo mogelijk, vertegenwoordigers van alle kerken, gezindten en uit alle werelddelen met het doel de gehele christelijke wereld op te roepen de kerk van de besnijdenis tijdens het Tweede Concilie van Jeruzalem te erkennen.

Wij doen dit opdat God geëerd zal worden door het verzoenend werk van Zijn Zoon, door het herstel van de oorzaak van de allereerste scheuring in het Lichaam van Christus tussen het Joodse en niet-Joodse deel.

Het uiteindelijke doel van eenwording van het Lichaam en het herstel van de Joodse gelovigen in hun rechtmatige plaats, is het bespoedigen van de komst van de Heer Jesjoea in heerlijkheid en het volbrengen van Zijn verlossend werk in het Koninkrijk van God.

“Wat zal Hij dan, wanneer Hij hun opnieuw aanvaardt, anders teweeg brengen dan hun opstanding uit de dood?” (Romeinen 11: 15).

Adressen

Voor aanvullende informatie kunt u contact opnemen met een van de volgende personen:

John Dawson, Chairman

P.O. Box 3278
Ventura, CA 93006
1(805) 642-5327
ircio@pacbell.net

Marty Waldman, Executive General Secretary

6304 Belt Line Road
Dallas, TX 75254
1(972) 386-0121
egs@TJCII.org

Website internationaal: www.tjci.org
Website Nederland: www.tjci.nl

Voor extra exemplaren van de Nederlandse versie van dit boekje kunt u zich wenden tot:

René Leitner, nationaal coördinator

P.a. Stichting Toward Jerusalem Council II
Postbus 7250
5605 JG Eindhoven
Tel: 040-2515183
tjc-ii@hetnet.nl

Een financiële bijdrage voor TJC-II is welkom op:

Gironummer: 1564388
T.n.v. Stichting Toward Jerusalem Council II
Eindhoven